

Č.P. 43 – bývalý obchod Ant.Laciny.

Na fotografii z roku 1996 dům upravený Linhartovými, tedy už bez obchodu Antonína Laciny, který se tu skrýval v místech spodního okna směrem k návsi ještě na konci 50.let 20.století.

Roku 1853 byl majitelem domu Václav Bartoš – baráčník. V letech 1879 až 1902 zdejší školu navštěvovaly děti zde bydlícího Antonína Sixty – obchodníka a kupce. Jak patrně, dům tento již dávno sloužil lidem v obci k nakupování. Už roku 1914, ne-li dřív, zde měl hokynářství Antonín Lacina, jež byl také v roce 1938 členem místní školní rady – viz foto v Kronice Pol.Voděrad.

Antonín Lacina, ten vpravo s těmi výraznými kouty, na svatbě.

Viděli jste film „Hlídač číslo 47“ v titulní roli s Rodenem ? Pak věřte, že podobný příběh se stal i v naší obci – zde však hlavním hrdinou byl právě Antonín Lacina. Cituji z kolínských novin vydaných roku 1972 : >Na kolínském náměstí často vidáme se procházet čilého 85 letého Antonína La-

cinu. Zajímavě umí vyprávět o tom jak dokázal čtyři roky za první světové války nemluvit. Zde je jeho vyprávění : „Nyní je tomu již 58 roků, co vypukla první světová válka, já jsem bydlel v Polních Voděradech, měl jsem tam hokynářství. Bylo mi tenkrát 28 roků, když císař pán volal záložníky do boje. Mě se válčit nechtělo, ale rozkaz je rozkaz, a tak jsem narukoval k 21. pluku do Kutné Hory. Za pár dnů jsem odjel s plukem na srbskou frontu.

Po zařazení 21. pluku do boje při prvním „angrifu“ byl jsem raněn na hlavě stěpinou granátu. Probudil jsem se až v polním lazaretu. Další léčení probíhalo ve vídeňské nemocnici. Při úrazu jsem ztratil řeč. Asi po osmi nedělích se mi řeč zase vrátila, ale já jsem si řekl : zkusím to – nemluvit i nadále. Všelijaké zkoušky se mnou dělali. Když jsem již měl ránu na hlavě zhojenou, na žádost manželky jsem se dostal do kolínské nemocnice, kde na pokoji leželo pět vojáků,- ti také „ztratili řeč“. Tenkrát byl primářem v kolínské nemocnici dr.Schiel, starý Rakušan. Dělal vše aby raněný voják dlouho v nemocnici neležel. Jednoho rána nás šest „němých“ vojáků povolal před komisi do ošetřovny. Jak tak stojíme v řadě a konsilium vojenských lékařů se radí, primář se otočil k vojenské komisi a pravil : Pánové, podíváte se na moji specialitu, jak budou ulejšáci mluvit. A zítra je hned posílám na frontu !

Poslali nás na chodbu a jednotlivě nás volali k prohlídce. Já zůstal naposledy. Za dveřmi se za každým vojákem ozýval huronský křik a každý z nich promluvil. Já jsem šel poslední. Komise se mezi sebou bavila, popíjela koňak a vesele se smála.

Ke mně přistoupil voják, šněroval přes mé tělo i hlavu dráty a pod bradu mi dal kolík. Když mě sešněrovali, primář řekl : „Pánové, podívejte se na toho posledního ulejšáka, jak promluví.“ Stojící plukovní lékař odpověděl přimaři Schielovi : „Vaše metoda je jedinečná, navrhuju Vás na vysoké vyznamenání, gratuluji Vám...“

Než jsem šel k této prohlídce, ošetřovatelka Růženka mi pošeptala : Až vám budou dávat dráty na hlavu, nechte otevřenou pusou. A teď to začalo. Primář šel ke stolku a zmáčkl knoflík vypínače. Byl to hrozný náraz. To se opakovalo třikrát. Já jsem byl tvrdý. Nepromluvil jsem, ale začal jsem okolo sebe mlátit židlí. Aparát spadl na zem, zařízení v ošetřovně zdemolované, komise utekla a mne uzavřela v ošetřovně. Přivolaná pomoc mě spoutala a odvezla do nemocnice v Kutné Hoře na pozorování. Cestou však auto havarovalo a já měl zlomenou ruku. V Kutné Hoře byl tentokrát dr.Fišer, zlatý člověk, vlastenec. V nemocnici jsem byl asi půl roku. Náhle byl dr.Fišer odvelen a vedoucím lékařem se stal Maďar. Tento během týdne hodně vojáků uznal zdravými a poslal je na frontu. Když přišla řada na mne, dělal se mnou všelijaká kouzla. Jednoho dne přijel do nemocnice nějaký profesor Šnajdr. Prohlížel mne a jeho nálezný byl, že mě bude operovat, že mám na mozku kůstku, která brání řeči.

Manželka za mnou dvakrát týdně chodila do Kutné Hory z Polních Voděrad pěšky. Zrovna odpoledne přišla za mnou. Ta jediná věděla, že mluvím, děti a bratři byli v domnění, že nemluvim. Poračil jsem jí, až jí budou volat k pohovoru, aby nedala souhlas k operaci. Já si řekl, že budu dělat ještě k němotě blázna. Počkal jsem na schodech a když šel plukovní lékař Maďar, polil jsem ho vodou a prázdný džber po něm hodil. Hned jsem byl spoután a odvezen do blázince. Tam jsem byl asi třičtvrtě roku, uznali mě za lehkého blázna a na revers mě propustili domů.

V obci jsem hrál úlohu nemluvícího blázna. Bláznovství jsem měl dokonale okoukáno. Při chůzi jsem vyskakoval, honil jsem kluky po návsi, dělal jsem dojem dokonalého blázna. Příští rok 1918, to již se vědělo, že válka brzy skončí, ale císař pán sháněl vojáky dál. I na mě si vzpomněli. Povolali mě do Prahy k nějakému slavnému profesorovi, který prý pozná blázna simulanta. Bylo to v květnu. Vzal jsem si sebou do Prahy pěknou kytici růží pro pana profesora. Když jsem byl volán k prohlídce, jdu přímo k tomu profesorovi, dal jsem mu přivonět a dvakrát jsem ho přetřel přes obličej kytkou. Ten jen vykřikl „idiot, ven“, tímto počínáním jsem měl od vojny pokoj a již do konce války mě nikam k prohlídce nepovolali.

V obci jsem byl považován za blázna. Chodil jsem na odlehlá místa do polí, kde jsem mluvil s přírodou a s každým malým broučkem, doma jen s manželkou, když nikdo nebyl doma.

Přišel 28.říjen a bylo po válce. Já jsem běhal po návsi a radostí křičel. Každý ode mne utíkal, já však volal dál, je po válce Vše dobře dopadlo a vysvětlilo se a já se stal hrdinou dne.

Tím vyprávění A.Laciny končí. Je to kus opravdu pěkné švejkoviny... JAN VAVŘINA <

Fotografie z pohlednice Polních Voděrad.

V r.1961 už zde Lacinův obchod se smíšeným zbožím není v provozu, nahradil ho obchod Jednoty v domě č.p.4 – Panská hospoda a Lacinovi zde vystřídali Linhartovi kteří tu dům přestavěli, takže po obchodě zde už není ani památky. Nakonec ovdovělá Hana Linhartová, naposledy vedla hostinec v domě č.p.15 (provoz hostince byl ukončen roku 1993), dům tento prodala roku 1997 manželům Gabrielovým.

Fotografie z roku 2011 – fekální V3S ze Zásmuk při vyprazdňování septiku. Garáž v pozadí vznikla ze suti domu dříve zde stojícího v němž naposledy žil Jaroš.